

Koch: Under de foregaaende Dages Forhandling om Loven om Overgang af de direkte Statskatter til Kommunerne er der jo blevet Lejlighed til i alt Fald at strejfe ind paa den Lov, som nu her i Dag staar paa Dagsordenen, og naar jeg har begæret Ordet for at fremkomme med nogle Bemærkninger til denne Lov, er det ikke, fordi jeg har i Sind her ved en første Behandling at gaa ind paa Sagens Ordning i Detailler. Det, som jeg altsaa vil tillade mig at udtale, skulde være nogle ganske faa almindelige Bemærkninger, der kunde knytte sig til dette Lovforslag. Jeg har allerede under de forrige Dages Forhandlinger tilladt mig at udtale som min Opfattelse, at en Indkomst- og Formueskat til Staten er retfærdig. Den er retfærdig, fordi man for Tiden aldeles ikke har nogen direkte Skat til Staten af den løse Formue. Alle andre Indtægtskilder, de faste Ejendomme, ere beskattede til Staten, men den løse Formue, Papirformuen, hvad man nu vil kalde den, der efterhaanden er bleven en stor Faktor i vort sociale Liv, er ikke beskattet til Staten, og det er derfor ikke mere end rimeligt, naar man har Anvendelse for den, at man da ogsaa lader den bidrage til de almindelige Statsformuer. Jeg forudsætter nemlig, at man ikke anvender en saadan Skat som den, der her er Tale om, uden der foreligger en Nødvendighed, eller at det i alt Fald maa være ønskeligt ad den Vej at skaffe ekstraordinære Indtægter til Statskassen, og da nu det Lovforslag, vi have behandlet i de foregaaende Dage, stiller et stort Krav til Statskassen, finder jeg det naturligt, at disse to Love ere kædede saaledes sammen, at den Lov, vi have behandlet de foregaaende Dage, ikke kan komme til Virksomhed, hvis ikke denne eller i alt Fald en Lov, der gaar i samme Retning, maatte blive vedtagen. Jeg billiger altsaa i det hele Lovforslagets Hensigt, og naar jeg nu skal gøre nogle Bemærkninger til Lovforslaget, saa ville de ikke beskæftige sig med, hvorledes man har tænkt sig at gennemføre i Praksis denne Indtægtsbeskatning og ved Siden deraf en Formuebeskatning, jeg skal kun i Almindelighed bemærke, at man jo ved en Indtægtsbeskatning kan gaa forskellige Veje. Man kan gøre det, som her er foreslaet, at faa en Indkomst- og Formueskat, eller man kan tage en slet og ret Formueskat; men saa vil jo altid det Spørgsmaal rejse sig, om ikke de større Indtægter, naar der er Tale om at ramme Skatteevnen, nok kunne bære en større Kvotadel af det,

der udskrives, end de mindre Indtægter, og nok et Spørgsmaal kan rejses, nemlig om den Indtægt, der hidrører fra personligt Arbejde, ikke bør beskattes lempeligere end den, der hidrører fra Formue. Jeg er tilbøjelig til at antage, at i alt Fald det sidste er berettiget, at den Indtægt, som hidrører fra Formue, bør beskattes i nogen større Maalestok end den, der hidrører blot fra personligt Arbejde. Jeg skal ikke nærmere komme ind paa en Begrundelse heraf, men det forekommer mig, at man uden en saadan Begrundelse let vil faa en umiddelbar Følelse af det rigtige i denne Betragtning; og naar det nu altsaa er rigtigt, kan man virkelig meget godt gaa den Vej her, idet man beskatter selve Indtægten efter een Regel og ved Siden deraf lader følge en Formueskat, som altsaa i dette Tilfælde jo virkelig beskatter den Indtægt, der hidrører fra Formue, paa en anden Maade og noget stærkere end den rene Indkomstindtægt. Jeg skal, som sagt, ikke komme ind paa Sagens Detailler, jeg haaber, at det Udvalg, der selvfølgelig, antager jeg, bliver nedsat om Sagen, vil overveje den med Grundighed og med Velvilje i alle dens Detailler, saavel som den hele Maade, hvorpaa man har tænkt sig denne Sag gennemført.

Hvad jeg imidlertid her ved Sagens første Behandling vil tillade mig at sige et Par Ord om, er den Bestemmelse, der findes i Lovforslagets § 23 angaaende Selvangivelse. Det oprindelige Lovforslag, som det blev forelagt det andet Ting, indeholdt jo et Forlangende om tvungen Selvangivelse for visse større Indtægter og visse større Formuer, saaledes at enhver, der havde en vis Indkomst, eller som havde en vis Formue, var forpligtet til at fremkomme med Selvangivelse, og naar han ikke opfyldte denne Forpligtelse, blev han ikke blot mulkteret, men saa vilde hans senere Klager over den Ansættelse, der havde fundet Sted, ikke kunne komme i Betragtning. Jeg er en bestemt Modstander af al tvungen Selvangivelse, idet jeg finder, at det er et uberettiget Indgreb i den personlige Frihed, et Indgreb, som vi ikke hidtil have kendt, og som jeg ikke finder, der er nogen Anledning til at søge at gøre Bekendtskab med. Jeg er en Modstander af tvungen Selvangivelse, fordi den i Virkeligheden kun paalægger en Tvang paa den honnerte og ærlige Mand, men derimod lader den, som man ikke kan karakterisere paa samme Maade, gaa temmelig Ram forbi. Og vel har man nok lige over for disse sidste Midler, hvormed man senere